

N:o 143.

Af Herr Ola Jönsson från Malmöhus län: Om aflåtande af underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande skjutsskyldighetens öfvertagande af statsverket.

Bland de bördor som trycka på jordbruket, är det kanske ingen, som blifvit så ofta och så rättvist öfverklagad som skjutsningsbesväret.

Detta onus är så mycket mera förhatligt, som det icke egentligen utgår till staten utan till förmån för enskilda, hvilka ega rättighet fordra att, när helst och huru angelägna arbeten än pågå, landtbrukarens hästar skola ställas till deras förfogande, visserligen mot ersättning, men en ersättning hvars belopp det ej tillkommer den skjutsande att bestämma.

Jag inser nog, hurusom landets fördel äfven kräfver, att tillfälle finnes för resande att blifva fortskaffade, utan allt det dröjsmål och de svårigheter som skulle blifva följden af nödvändigheten att med de skjutsande ackordera om skjutslegan för hvarje mils väg som den resande behöfver att färdas; och jag fattar därför också till fullo svårigheten att på en gång aflyfta skjutsningsbesväret, men jag har trots och jag tror, att staten bör göra något, bör göra allt hvad den kan, för att lätta den ifrågakvarande tungan.

Detta skulle, enligt min åsigt, lämpligast ske på det sätt, att staten, åtminstone till större delen, öfvertog skjutsningsbestyret, till en början på de vägar, der antalet resande visat sig vara så stort, att inkomsten kunde något så när betäcka utgifterna för en sådan anordning.

Början härtill har sedan några år tillbaka gjorts med de så kallade postdiligenserna, och, så vidt jag erfarit, har företaget beredt äfven andra fördelar än den att skydda mot poströfveri, hvilket hittills aldrig ens lärer hafva blifvit försökt mot någon post som med diligens fortskaffats. Det är emellertid tydligt att, om postdiligenserna skulle till större delen ersätta den hittills

vanliga skjutsen, diligensrörelsen måste betydligt utvidgas, så att i de flesta fall de resande, som ville begagna denna lägenhet, kunde på det sättet erhålla skjuts.

I sådant fall vore det icke obilligt, om här, liksom i andra länder, skjutslegan betydligt höjdes för dem som icke ville begagna sig af tillfället att resa med diligenserna, utan fordrade särskild skjuts, på tid som de sjelfva bestämde.

Det är gifvet att en så betydlig utvidgning af postdiligensrörelsen icke kunde åstadkommas utan något bidrag af allmänna medel, åtminstone till en början. Det är dock mycket sannolikt, att med hvarje år behovet häraf blefve mindre, för att så småningom af sig sjelf upphöra. De fördelar, som för öfrigt vunnos genom en sådan förändring äro så stora, att Riksdagen, som redan förut anslagit medel för lättande af den börda gästgiveriskjutsen medför, ingalunda skall tveka att bevilja hvad som för nu ifrågavarande ändamål befinnes vara nödvändigt.

Som emellertid ordnandet af denna angelägenhet fordrar vidlyftiga undersökningar, hvilka endast af vederbörande myndigheter kunna åstadkommas, får jag vördsamt föreslå Riksdagen till Kongl. Maj:t aflåta en underdånig skrifvelse med anhållan,

det Kongl. Maj:t täcktes genom vederbörande låta undersöka, på hvilka vilkor bestyret med resandes forskaffande kunde, åtminstone till större delen, och å de vägar, der en betydligare rörelse eger rum, öfverflyttas på Postverket, samt derefter till Riksdagen göra den framställning i detta ämne, som af omständigheterna påkallas.

Stockholm den 27 Januari 1871.

Ola Jönsson.